

enten for at gjøre en kort Bemærkning eller for at indbegaa et formentligt Angreb paa ham eller det Parti, hvortil han hørte.

Det ses altsaa, at den af Valgbestyrelsens Formand opstillede Regel ikke har kunnet strengt gennemføres i Praxis, og Udvalgets Flertal er af den Mening, at den heller ikke lader sig forene med de paagjældende Bestemmelser i Valgloven. Naar nemlig bennes § 35 foreskriver, at Kandidaterne skulle have Afgang til at udtale sig for Forsamlingen, da kan det ikke staa i Formandens Magt vilkaarlig at begrænse denne Afgang for Kandidaterne saaledes, som sket er i det foreliggende Tilfælde. Navnlig har den af Valgbestyrelsens Formand opstillede Regel, at Kandidaterne ikke kunne udtale sig, naar Interpellationerne ere begyndte, med mindre de foranlediges dertil ved en til dem rettet Forespørgsel, ingen Hjemmel i Valglovens nys nævnte Paragraf, hvis Bestemmelse om, at alle Kandidaterne og deres Stillere een Gang skulle have haft Leilighed til at udtale sig, svøend der stilles Interpellationer, ikke kan paaberaabes til Fordel for den nævnte Indskrænkning i Kandidatens Afgang til at udtale sig; thi den nævnte Bestemmelse, hvis Diemed aabenbart kun er at indskrænke, at hver enkelt Kandidat ikke kan inter-ferere, naar han har talt, men først efter at alle Kandidaterne have haft Ordet een Gang, gaar mit Timod ud fra den Forudsætning, at en Kandidat ogsaa uopfordret kan udtale sig, efter at Interpellationerne ere begyndte; thi ellers Måske Forholdet komme til at stille sig saaledes, at en Kandidat kun fik Afgang til at udtale sig for Forsamlingen den ene Gang, som Valglovens § 35 bestemt foreskriver for Interpellationernes Begyndelse, medens hans Modkandidater ved til dem stillede Forespørgseler kunde faae Leilighed til at udtale sig saa ofte, det skulde være.

Men ligesom det efter de brugte Udtryk ikke kan have været Valglovens Mening at foreskrive en saa indgribende Begrænsning af Kandidaternes Afgang til at udtale sig, saaledes følger det ogsaa af Forholdets Natur, at en Kandidat ofte først ved den Maade, hvorpaa Modkandidater besvare de til dem stillede Forespørgseler, faar en naturlig Opfordring til at udtale sig om Forhold eller Gjensstande, som han ikke har fundet Anledning til at berøre i de første Foredrag. Dette Tilfælde er jo ogsaa, efter hvad ovenfor er oplyst, allerede to Gange indtruffet i Odense Amts 3die Folkethingskreds, og det er derfor ganske vilkaarligt, naar man, som sket er i det foreliggende Tilfælde, vil have vedkommende Kandidat henviset til enten at foranledige, at en af de Tilstedeværende stiller en Forespørgsel til ham, eller i alt Fald at begjære Ordet for at gjøre „en kort Bemærkning“, eller „for at indbegaa formentlige Angreb.“ Det vilde nemlig, hvad det første Alternativ angaar, være

en unaturlig Omvei for Kandidaten at maatte ty til en selvblavet Interpellation, forudsat ogsaa, at det, hvad ingenlunde altid er givet, er muligt at sætte en saadan i Scene, for at opnaa den Afgang til at udtale sig for Forsamlingen, som Valgloven hjemler ham, og hvad det andet Alternativ angaar, da skal det bemærkes, at det synes besynderligt at negte Kandidaten Ordet for at udtale sig om „Jernbanesagen“, som først da blev bragt paa Bane gennem en Interpellation, naar det erkjendes, at Ordet maatte og vilde være blevet givet ham, dersom det var forlangt for en kort Bemærkning eller for at indbegaa formentlige Angreb. Det staaer selvfølgelig i Formandens Magt at slutte Forhandlingen, naar han efter et skjønsmot Hensyn til alle foreliggende Omstændigheder finder, at Forhandlingsgjenstandene ere udtømte, og at Valghandlingen ved fortsat Diskussion vilde trækkes utilbørlig i Langdrag, men i det foreliggende Tilfælde havde Valghandlingen kun været 1½ Time, da Sorgen Pedersen forlangte Ordet, og den fortsattes henved ¼ Time efter, at Ordet var blevet ham negtet. Der vilde selvfølgelig ikke være indtraadt nogen utilbørlig Forhaling af Valghandlingen, isald Sorgen Pedersen havde faaet Afgang til, saaledes som han forlangte, at udtale sine Anskuelser om den for Valgfredsens Beboere vigtige Jernbane, som ikke tidligere var berørt under Valghandlingen, og om hvilken Modkandidaten fik Leilighed til at udtale sig ved den til ham stillede Forespørgsel.

Naar det saaledes maa erkjendes, at Ordet mod Valglovens Ord og Mening er negtet Klageren, bliver det dernæst at undersøge, hvilken Indflydelse der kan tillægges denne Omstændighed med Hensyn til Valgets Gyldighed. I denne Henseende maa der tages særligt Hensyn til, at der kun er en meget ringe, nemlig 12 Stemmers, Forskel mellem de to Kandidater. I et saadant Tilfælde maa selv et mindre betydeligt Brud paa de lovbestemte Regler, naar det kan antages at have haft Indflydelse paa Valgets Udfald, kaste et afgjørende Lod i Vægtstaaalen. Saa meget mere maa dette gjælde om en Afvigelse fra Loven som den her foreliggende, der rører ved en af Grundreglerne for den offentlige Valghandling, nemlig Kandidaternes fri og uhindrede Afgang til at udtale sig for Valgerne. Det er derhos, naar Hensyn tages til samtlige foreliggende Omstændigheder, sandsynligt, at Udfaldet af Valget vilde være blevet et andet, hvis Ordet ikke var negtet Klageren. Det er oplyst, at den valgte Kandidat, Redaktør Hjort-Lorenzen, i sin Beparelse af den til ham stillede Interpellation dels udtalte sin store Interesse for Jernbanesagen og dels yttrede sin Misbilligelse af, hvad der isølge troværdige Mandes Udagn var udtalt om denne Sag af en af Klagerens politiske Meningsfæller, samt at han sluttelig bemærkede, at disse Udtalelser vare en Trusel og et yberligere Fingerpeg paa